Lietas arhīva Nr. A42-01006-19/6
ECLI:LV:ADRJRIT:2019:1011.A420290218.2.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2019.gada 11.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese E.Apīne,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu AS „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" pieteikumā par Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Rīgas reģiona pārvaldes priekšnieka 2018.gada 26.septembra lēmuma Nr.22/8-3.22.1/87 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2018.gada 11.jūlijā Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Rīgas reģiona pārvalde (turpmāk – Dienests vai atbildētājs) veica pieteicējas AS „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" (iepriekš VAS „Privatizācijas aģentūra") dzīvojamās mājas /adrese/, dzīvokļa Nr./numurs/ (turpmāk – Objekts) neplānotu ugunsdrošības pārbaudi un civilās aizsardzības prasību ievērošanas kontroli, kurā konstatēja Ministru kabineta 2016.gada 19.aprīļa noteikumu Nr.238 „Ugunsdrošības noteikumi" (turpmāk – Ugunsdrošības noteikumi) prasību pārkāpumus.

Pārbaudes rezultātā sastādīts Dienesta 2018.gada 30.jūlija pārbaudes akts Nr.22/8-3.8.1/958 (turpmāk – Akts) (*lietas 9.lapa*), kurā norādīti normatīvajos aktos noteikto ugunsdrošības prasību pārkāpumi un noteikti termiņi konstatēto pārkāpumu novēršanai.

Izskatot pieteicējas Akta apstrīdēšanas iesniegumu, ar Dienesta priekšnieka 2018.gada 26.septembra lēmumu Nr.22/8-3.22.1/87 (turpmāk – Lēmums) (*lietas 7.-8.lapa*) nolemts atstāt negrozītu Aktu.

[2] Pieteikumā tiesai pieteicēja lūdz atcelt Lēmumu, jo Dienests nav izvērtējis virkni būtisku apstākļu.

Lēmumā nav pamatots, kāpēc administratīvā akta adresāts ir tieši pieteicēja, jo Lēmumā nav atspoguļots katra subjekta tiesību un pienākumu kopums attiecībā uz nepieciešamo ugunsdrošības pasākumu veikšanu, kā arī nav norādīts, vai konstatētie pārkāpumi ir saistīti tikai ar konkrētu dzīvokli, vai visu dzīvojamo māju kopumā.

Dienests nav vērtējis noslēgto īres līgumu kopsakarā ar normatīvajiem aktiem, kas pretēji Lēmumā norādītajam, pamato un nosaka atbildīgās personas ugunsdrošības jomā.

Papildus 2010.gada 19.februāra noslēgtā dzīvojamās telpas īres līguma (turpmāk – Līgums) 5.1.2.apakšpunktam, kas nosaka, ka īrnieks apņemas uzturēt kārtībā dzīvojamo telpu un veikt par saviem līdzekļiem tās kārtējo remontu; griestu balsināšanu, sienu tapsēšanu vai krāsošanu, logu rāmju un durvju krāsošanu, iestiklošanu, grīdu, radiatoru cauruļvadu krāsošanu, dzīvojamās telpas iekšpusē, kā arī dzīvokļa iekšējās elektroinstalācijas, remontu un nomaiņu, Līguma 7.2.punkts nosaka, ka jautājumi, kuri nav paredzēti šajā līgumā, dzīvojamo telpu lietošanas un piemājas teritorijas uzturēšanas noteikumos, tiek lemti saskaņā ar Latvijas Republikas spēkā esošajiem likumiem un citiem normatīvajiem aktiem.

Pieteicējas ieskatā Līguma 7.2.punkts uzliek par pienākumu īrniekam ievērot arī tās normas, kuras paredz gan likums „Par dzīvojamo telpu īri" (turpmāk – Īres likums), gan Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likums (turpmāk – Ugunsdrošības likums), gan Ugunsdrošības noteikumi.

Saskaņā ar Īres likuma 42.pantu īrnieka pienākums ir uzturēt viņa aizņemto dzīvojamo telpu pienācīgā kārtībā un veikt šīs telpas kārtējo remontu. Ja vienu dzīvokli īrē vairāki īrnieki, par šā dzīvokļa uzturēšanu pienācīgā kārtībā un kārtējo remontu ir solidāri atbildīgi visi īrnieki. Šā panta nosacījumi piemērojami visos gadījumos, ja īres līgumā nav noteikts citādi.

Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmā daļa nosaka, ka par ugunsdrošību objektā ir atbildīgs ēkas, būves, to daļu vai zemesgabala īpašnieks (valdītājs) vai pārvaldnieks, ja tas paredzēts pārvaldīšanas līgumā, bet iznomātā (izīrētā) vai lietošanā nodotā ēkā, būvē, to daļās vai zemesgabalā par ugunsdrošību ir atbildīgs nomnieks (īrnieks) vai cits lietotājs, ja tas paredzēts līgumā. Normatīvie akti precīzi nosaka, ka iznomātā (izīrētā) ēkas daļā, šajā gadījumā īrniecei /pers. D/ izīrētajā dzīvoklī, par ugunsdrošību ir atbildīgs lietotājs.

Dienests nav piemērojis sistēmisko interpretācijas metodi, lai noskaidrotu tiesību normas jēgu saistībā ar citām tiesību normām. Jēdziens „uzturēt dzīvojamo telpu pienācīgā kārtībā" kopsakarā ar Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmo daļu, nepārprotami norāda uz īrnieka atbildību ugunsdrošības noteikumu nodrošināšanā un ievērošanā.

Dzīvojamās mājas pārvaldnieka pienākumos ietilpst dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju (arī daļu, kas atrodas atsevišķos īpašumos) apsekošana.

Lēmumā nav izvērtēta katra subjekta atbildība par dzīvojamās mājas (vai tās daļas) atbildību ugunsdrošības pasākumu nodrošināšanā.

Lēmumā norādīts, ka Dienesta amatpersonām ar speciālām dienesta pakāpēm nav jāvērtē noslēgtais darījums no privāttiesību viedokļa un nav jākonstatē, tas vai privāttiesiska darījuma dalībnieki savstarpēji ir vienojušies par līguma noteikumu izpildi, tomēr, lai amatpersona, tajā skaitā amatpersona ar speciālām dienesta pakāpēm, vai iestāde varētu pieņemt tiesisku un taisnīgu lēmumu, tai ir jāizvērtē visi lietā esošie pierādījumi, tajā skaitā noslēgtie līgumi, visi faktiskie apstākļi, jānosaka īstais administratīvā akta adresāts un atbilstoši Administratīvā procesa likumā noteiktajām interpretācijas metodēm pareizi jāpiemēro tiesību akti, kas attiecas uz izskatāmo lietu.

[3] 2018.gada 30.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja paskaidrojums (*lietas 35.-36.lapa*), kurā, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem, pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu un noraidāmu.

[4] 2019.gada 21.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas paskaidrojums (*lietas 48.-49.lapa*), kurā pieteicēja norāda, ka Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otrās daļas 1.punkta d) apakšpunkts nosaka obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības, kurās ietilpst dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope un kārtējais remonts.

Dienests ir sašaurināti interpretējis Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmo daļu, uzskatot, ka pieteicējs ir atbildīgs par Objektā nepieciešamo ugunsdrošības pasākumu nodrošināšanu.

[5] 2019.gada 9.septembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja paskaidrojums (*lietas 66.lapa*), kurā, pamatojoties uz Lēmumā un iepriekšējā paskaidrojumā norādītajiem argumentiem, pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu un noraidāmu.

[6] Lietas izskatīšana uzsākta mutvārdu procesā, tomēr, ievērojot pieteicējas 2019.gada 21.jūnija iesniegumā (*lietas 48.-49.lapa*) izteikto piekrišanu pārejai uz rakstveida procesu, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 112.^{1} panta pirmajai un ceturtajai daļai lieta tiek skatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Ar Lēmumu kā Akta galējo noformējumu pieteicējai kā valsts īpašuma tiesiskajai valdītājai uzlikts pienākums novērst Objektā konstatētos pārkāpumus, kam pieteicēja nepiekrīt, jo uzskata, ka ar Lēmumu nepareizi noteikts par ugunsdrošību Objektā atbildīgais subjekts, līdz ar to lietā ir noskaidrojams, vai pieteicēja pamatoti noteikta kā pārsūdzētā administratīvā akta adresāts.

[8] Ugunsdrošības, ugunsdzēsības un glābšanas dienestu un organizāciju sistēmu, fizisko un juridisko personu uzdevumus un kompetenci ugunsdrošības un ugunsdzēsības jomā, kā arī Dienesta funkcijas un Dienesta amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm pienākumus, tiesības un tiesisko aizsardzību regulē Ugunsdrošības likums.

Tiesību subjekti, kuri ir atbildīgi par ugunsdrošību objektā ir norādīti minētā likuma 9.pantā, kura pirmā daļa nosaka, ka par ugunsdrošību objektā ir atbildīgs ēkas, būves, to daļu vai zemesgabala īpašnieks (valdītājs) vai pārvaldnieks, ja tas paredzēts pārvaldīšanas līgumā, bet iznomātā (izīrētā) vai lietošanā nodotā ēkā, būvē, to daļās vai zemesgabalā par ugunsdrošību ir atbildīgs nomnieks (īrnieks) vai cits lietotājs, ja tas paredzēts līgumā.

Izskatāmajā gadījumā, lielā mērā balstoties uz Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmās daļas pēdējā palīgteikumā ietverto norādi, un secinot, ka Līgumā nav noteikta īrnieka atbildība par ugunsdrošību Objektā, Dienests Aktā konstatēto pārkāpumu novēršanas pienākumu attiecinājis uz pieteicēju, kura šādam risinājumam nepiekrīt, uzskatot, ka Dienests minēto tiesību normu interpretējis sašaurināti.

[9] Kā pamatoti norādīts Lēmumā, tad par ugunsdrošību atbildīgo personu loks ir noteikts normatīvajos aktos. Tiesa konstatē, ka normatīvais regulējums šajā sakarā laika gaitā manījies vairākkārt.

2003.gada 1.janvārī spēku zaudēja likums „Par ugunsdrošību", kura 8.panta otrā daļa noteica, ka par namīpašuma un cita nekustamā īpašuma ugunsdrošību ir atbildīgi to īpašnieki vai īrnieki, ja tas noteikts īres līgumā.

Minēto likumu nomainīja 2002.gada 24.oktobra Ugunsdrošības un ugunsdzēsības likums, kas, piemēram, redakcijā no 2008.gada 5.janvāra līdz 2008.gada 11.janvārim 10.pantā regulēja namīpašnieku (valdītāju), dzīvojamo telpu īrnieku un dzīvokļu īpašnieku pienākumus ugunsdrošības un ugunsdzēsības jomā, panta 1.punktā nosakot, ka namīpašnieku (valdītāju), dzīvojamo telpu īrnieku un dzīvokļu īpašnieku pienākums ir uzturēt īpašumā (valdījumā) esošās un īrētās ēkas un telpas atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajām ugunsdrošības prasībām.

Ugunsdrošības likuma redakcijā no 2012.gada 11.aprīļa līdz 2013.gada 6.augustam 10.pants regulēja dzīvojamo ēku, to daļu un dzīvokļu īpašnieku, valdītāju, pārvaldnieku, kā arī īrnieku un nomnieku pienākumus ugunsdrošības un ugunsdzēsības jomā, 1.punktā nosakot, ka dzīvojamo ēku, to daļu un dzīvokļu īpašnieku, valdītāju, pārvaldnieku, kā arī īrnieku un nomnieku pienākumi ir uzturēt īpašumā (valdījumā, pārvaldīšanā) esošās dzīvojamās ēkas, to daļas un dzīvokļus, kā arī īrētās un nomātās dzīvojamās ēkas, to daļas un dzīvokļus atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajām ugunsdrošības prasībām.

Savukārt aktuālā Ugunsdrošības likuma reakcijā atbildību par ugunsdrošību objektā regulē 9.pants, kas nosaka, ka par ugunsdrošību objektā ir atbildīgs ēkas, būves, to daļu vai zemesgabala īpašnieks (valdītājs) vai pārvaldnieks, ja tas paredzēts pārvaldīšanas līgumā, bet iznomātā (izīrētā) vai lietošanā nodotā ēkā, būvē, to daļās vai zemesgabalā par ugunsdrošību ir atbildīgs nomnieks (īrnieks) vai cits lietotājs, ja tas paredzēts līgumā.

No iepriekš apskatītā vēsturiskā un aktuālā regulējuma ir redzams, ka par ugunsdrošību atbildīgo subjektu loks laika gaitā ir mainījies paplašināšanas virzienā, tomēr nemainīga palikusi normas būtība, – lai attiecīgais objekts nevienā mirklī juridiski nepaliktu bez par ugunsdrošību atbildīgās personas un attiecīgi šīs atbildīgās personas uzraudzības, laika gaitā likuma redakcijās konkretizējot ne tikai par ugunsdrošību atbildīgos subjektus, bet arī nosakot konkrētu atbildīgo subjektu gadījumos, kad attiecīgo objektu neizmanto pats īpašnieks (valdītājs), bet lieto cita persona uz kāda privāttiesiska līguma pamata.

Ar Lēmumu Dienests ir noteicis pieteicēju par atbildīgo subjektu, pamatojoties uz Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmās daļas normu, kuras iestādes veiktajai interpretācijai tiesa nepiekrīt.

Šādu tiesas nostāju pamato gan aktuālās redakcijas normas uzbūve, gan arī iepriekš apskatītā normas attīstības gaita, kas likumsakarīgi vērsta uz subjektu un to atbildības jautājumu konkretizāciju. Proti, lai arī norma laika gaitā ir paplašināta attiecībā uz atbildīgo subjektu loku, tomēr netiešā veidā vēsturiskajās redakcijās, bet tiešā veidā aktuālajā redakcijā tā vienlaikus arī sašaurina jeb ierobežo attiecīgo subjektu atbildības gadījumus līdz konkrētiem periodiem, identificējot tos ar objekta *lietošanu* saistīto privāttiesisku līgumu esamības laiku. Pretējais, tiesas ieskatā, neizriet arī no minētās normas 2013.gada 7.augustā spēkā stājušos grozījumu anotācijas (*sk. http://titania.saeima.lv/LIVS11/SaeimaLIVS11.nsf/0/FEB8BD2FB46B51ADC2257B16003ACAD2?OpenDocument*), kuras otrās sadaļas 1.punktā sabiedrības mērķgrupas sakarā norādītais – „Ēku, būvju, to daļu un zemesgabalu īpašnieki (valdītāji), pārvaldnieki, nomnieki (īrnieki) vai citi lietotāji, ja tas paredzēts līgumā, un fiziskās personas", būtībā norāda, ka normā iekļautā un Lēmuma secinājumu daļā pasvītrotā Ugunsdrošības likuma 9.panta normas daļa – „ja tas paredzēts līgumā" – nav saprotama kā īrnieka atbildības par ugunsdrošību priekšnoteikums, proti, īrnieks ir atbildīgs par ugunsdrošību tikai tad, ja tas noteikts līgumā, bet gan kā priekšnoteikums citas personas (lietotāja), kas nav īrnieks vai nomnieks atbildībai.

Par to tiesas ieskatā liecina normas uzbūve, kur likumdevējs ir noteicis, ka primāri atbildība ir ēkas vai zemes īpašniekam, vai pārvaldniekam, ja tas ietverts pārvaldīšanas līgumā, proti, paskaidrojuma palīgteikums ir attiecināms uz pēdējo no izvēlēm – pārvaldnieku. Attiecīgi arī paskaidrojuma

palīgteikums otrajā teikuma daļā, kas noteic, ka atbildība izīrētā vai citādi lietošanā nodotā īpašumā ir īrniekam vai citam lietotājam, ja tas noteikts līgumā, būtu attiecināms uz pēdējo no izvēlēm – citu lietotāju.

Minētais ir saprotams tādējādi, ka īpašnieks, kurš īpašumu nav nodevis citiem lietošanā, pats ir atbildīgs par ugunsdrošību savā īpašumā, ja nav nodevis šo atbildību pārvaldniekam. Savukārt, ja īpašnieks īpašumu ir izīrējis vai iznomājis, tad atbildība par ugunsdrošību ir īrniekam vai iznomātājam, pamatojoties uz šo civiltiesisko attiecību pastāvēšanas faktu. Savukārt citam lietotājam atbildība ir tikai tad, ja līgumā par īpašuma nodošanu lietošanā īpašnieks un lietotājs par to ir vienojušies.

Tātad, paplašinot normu, tika paredzēta iespēja līgumiskā ceļā nodot atbildību par ugunsdrošību arī citām personām (citiem *lietotājiem*), tomēr likumdevēja nolūks padarīt īrnieka atbildību atkarīgu no atrunas līgumā par šādas īrnieka atbildības esamību no normas neizriet. Tieši pretēji, atbilstoši minētajai normai par ugunsdrošību objektā ir atbildīgs tieši ēkas, būves, to daļu vai zemesgabala īpašnieks (valdītājs). Vienlaikus par ugunsdrošību objektā var būt atbildīgs arī pārvaldnieks, ja tas paredzēts pārvaldīšanas līgumā. Savukārt iznomātā (izīrētā) vai lietošanā nodotā ēkā, būvē, to daļās vai zemesgabalā par ugunsdrošību ir atbildīgs tieši nomnieks (īrnieks). Kā jau norādīts iepriekš, tad norma ir paplašināta, un likumdevējs pieļāvis, ka iznomātā (izīrētā) vai lietošanā nodotā ēkā, būvē, to daļās vai zemesgabalā par ugunsdrošību var būt atbildīgs arī cits *lietotājs*, ja tas paredzēts līgumā.

Tā kā Līgumā nav paredzēta cita persona (cits *lietotājs*), kas būtu atbildīga par ugunsdrošību izīrētajā Objektā, un šāds pienākums nav pielīgts arī pieteicējai, kas nemaz nevar būt uzskatāma par Objekta lietotāju minētās normas izpratnē, tad, pie apstākļiem, kad Objekts ir izīrēts, atbildības par ugunsdrošību piemērošanai citai personai sakarā ar to, ka Līgumā nav ietverta atsevišķa atruna par šādas atbildības nodošanu/pārēju īrniekam, nav pamata, jo īrnieka kā *lietotāja* atbildība par ugunsdrošību attiecīgajā objektā, pastāvot ar objektu saistītām īres tiesiskajām attiecībām jeb attiecīgam līgumam, šādos gadījumos pastāv jau uz likuma pamata, un šajā sakarā nekādas atsevišķas atrunas īres vai citā līgumā nav nepieciešamas.

Citāda normas iztulkošana būtu pretēja no normas satura un uzbūves īpatnībām izrietošajam likumdevēja mērķim skaidri noteikt atšķirīgus par ugunsdrošību atbildīgos subjektus atkarībā no objekta *lietošanas* tiesiskā pamata, kas būtībā norāda uz mērķi piemērot atbildību klātesošajam jeb faktiskajam tiesiskajam lietotājam, atsakoties no vispārīgas un izplūdušas atbildīgā subjekta definējuma, dodot priekšroku tieši klātesamības kritērijam, domājams, sasniedzamības uzlabošanas nolūkā. Tiesas ieskatā šāda izpratne nav pretēja arī iepriekš minēto grozījumu anotācijas otrās sadaļas 4.punktā minētajai likumdevēja sagaidāmajai tiesiskā regulējuma nefinansiālajai ietekmei – „Mazinātas iespējas neatbilstošai tiesību aktu interpretācijai, kā arī palielināta iespēja kontrolēt to, kā tiek ievērotas sabiedrības intereses un drošība, kā arī nodrošināta ugunsdrošība objektos" (*sk. turpat*).

Šajā sakarā gan ir jāņem vērā, ka ugunsdrošības prasību ievērošanas pienākums ir nozīmīgs, nepārtraukts un ar vispārsaistošo dabu, kas būtībā izslēdz iespēju kāda objekta īpašniekam, atsaucoties uz no civiltiesiskiem darījumiem izrietošo saistību neizpildi, formāli norobežoties no ugunsdrošības prasību ievērošanas pienākuma izpildes. Tajā pašā laikā, kā tas noskaidrots iepriekš, šāds pienākums līgumiskā ceļā tomēr var tikt nodots vai pāriet citai personai (citam *lietotājam*) ar attiecīgu atrunu līgumā, līdz ar to par ugunsdrošību atbildīgā subjekta noskaidrošanā katrā gadījumā ir svarīgi rūpīgi noskaidrot faktiskos apstākļus, norādot arī lietderības apsvērumus par konkrētā adresāta noteikšanu.

Lai arī no publiskajiem reģistriem var secināt, ka īres Līgums zemesgrāmatā nav ierakstīts, tomēr no Akta izriet, ka pārbaudē piedalījās gan Objekta pārvaldnieks, gan arī Objekta iedzīvotāja /pers. D/, kas atbilstoši Līgumam ir Objekta īrniece, līdz ar to, rūpīgi noskaidrojot situācijas faktiskos apstākļus pie klātesošiem iespējamiem par ugunsdrošību atbildīgajiem subjektiem, tostarp izmantojot Dienesta amatpersonu Ugunsdrošības likuma 13.pantā paredzētās personu identifikācijas un informācijas noskaidrošanas tiesības, Dienestam nevarēja būt nezināmi apstākļi par īres attiecību pastāvēšanu Objekta lietošanas sakarā un ar to saistītajām personām.

Lietā nav informācijas par to, kādas darbības un kurā brīdī Dienests veicis par ugunsdrošību atbildīgās personas jeb Ugunsdrošības likuma 9.pantā noteiktā tiesību subjekta noskaidrošanā, līdz ar to nav zināms, kurā brīdī Dienests uzzināja /pers. D/ Objekta lietošanas tiesību pamatu. Tomēr vienlaikus lietā arī nav informācijas par kādas personas atteikšanos sadarboties, piemēram, aizbildinoties ar privāttiesiski noslēgtu līgumu, vai citiem šķēršļiem, kas traucētu Dienestam precīzi noskaidrot atbildīgo personu Ugunsdrošības likuma 9.panta izpratnē, jo šajā gadījumā pietecēja nenoliedz Dienesta norādīto pienākumu izpildes nepieciešamību, bet gan nepiekrīt, ka Dienesta norādīto pienākumu izpildes subjekts ir pieteicēja kā valdītājs.

Kopumā jāņem vērā, ka, lai arī Dienestam patiešām nav jāvērtē personu privāttiesiskais darījums, tajā pašā laikā darījuma dalībnieku pielīgtā likumā noteikto publiski tiesisko pienākumu izpildes kārtība vai šādas vienošanās neesība Dienestam ir jāņem vērā tiktāl, ciktāl tā ir nepieciešama likumā noteikto pienākumu izpildes subjekta noteikšanai. Neizvērtējot šādus apstākļus, administratīvā akta adresāts var tikt noteikts nepareizi.

Ņemot vērā minēto, atzīstams, ka Lēmumā nav norādīts uz pamatotiem apstākļiem, kuru dēļ atbildība par ugunsdrošību Objektā izskatāmajā gadījumā būtu piemērojama pieteicējai, nevis Līgumā noteiktajam Objekta īrniekam, līdz ar to Lēmums ir atceļams, jo pie pastāvošajām īres attiecībām, par kurām iestādei nebija šķēršļu iegūt informāciju, tostarp pārliecināties Akta apstrīdēšanas stadijā, pieteicēja izskatāmajā gadījumā nav uzskatāma par Objekta ugunsdrošību atbildīgo subjektu.

[10] No pieteikuma izriet, ka par ugunsdrošību Objektā atbildīgo subjektu un attiecīgi arī Lēmuma adresātu pieteicējas ieskatā varēja būt arī dzīvojamās mājas pārvaldnieks, kura pienākumos ietilpst dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju (arī daļu, kas atrodas atsevišķos īpašumos) apsekošana.

[10.1] Kā pareizi norāda pieteicēja, tad atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 „Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" (turpmāk – Noteikumi Nr.907) 3.^{1} punktam (*redakcijā līdz 2018.gada 20.decembrim*) dzīvokļu īpašumos sadalītā dzīvojamā mājā pārvaldnieks kopīpašuma daļā ietilpstošo iekārtu un inženierkomunikāciju daļas, kas atrodas atsevišķos īpašumos, vizuāli pārbauda pārvaldīšanas līgumā noteiktajā kārtībā. Tomēr ir jāņem vērā, ka minētajā normā šāds pārvaldnieka pienākums ir attiecināms tikai uz kopīpašumā esošajām inženierkomunikācijām, tostarp elektroinstalāciju.

Atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 4.panta pirmajai daļai kopīpašumā esošajā daļā ietilpst atsevišķas dzīvojamās mājas un tās ārtelpu (galeriju, balkonu, lodžiju, terašu) ārējās norobežojošās konstrukcijas (tai skaitā sienas, arhitektūras elementi, jumts, koplietošanas telpu logi un durvis, arī ārdurvis), iekšējās slodzi nesošās konstrukcijas (tai skaitā nesošās sienas un kolonnas, kā arī atsevišķos īpašumus norobežojošās sienas), starpstāvu pārsegumi (tai skaitā siltuma un skaņas izolācijas slāņi), koplietošanas telpas (tai skaitā bēniņi, kāpņu telpas, pagrabtelpas), kā arī atsevišķo dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar atsevišķās dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma (tai skaitā atsevišķā īpašuma robežās esošie sildelementi, ja to funkcionālā darbība ir atkarīga no kopīpašumā esošajām inženierkomunikācijām).

Tā kā nav pamata uzskatīt, ka mājas, kurā atrodas Objekts jeb dzīvoklis, kopīpašumā esošo inženierkomunikāciju, tostarp elektroinstalācijas funkcionālā darbība būtu atkarīga no Objekta atsevišķa īpašuma robežās esošās elektroinstalācijas funkcionēšanas, Objekta robežās esošo elektroinstalāciju nav pamata uzskatīt par kopīpašumu, kas atrodas atsevišķā īpašumā, līdz ar to Objekta elektroinstalācijas apsekošanas pienākums pārvaldniekam no Noteikumiem Nr.907 neizriet, un šāds Objekta apsaimniekotāja pielīgts pienākums, šajā gadījumā nepārprotami neizriet arī no lietā esošajiem apsaimniekošanas līgumiem (*lietas 11.-15.lapa*), dzīvokļu īpašnieku kopsapulces protokola (*lietas 16.-21.lapa*) vai SIA „Lanis Plus" nodošanas-pieņemšanas akta (*lietas 50.lapa*), no kuriem tāpat kā no Noteikumiem Nr.907 jebkurā gadījumā neizriet arī pārvaldnieka apņemšanās

atbildēt par ugunsdrošību Objektā vai pienākums tādu uzņemties daļā, kas pārsniedz kopīpašumu.

Tādējādi pretēji pieteicējas norādītajam no tiesību normām neizriet pārvaldnieka pienākums būt atbildīgam par ugunsdrošību Objektā, ja tas nav pielīgts pārvaldīšanas līgumā.

Lai arī lietā esošie apsaimniekošanas līgumi paredz pārvaldnieka *tiesības* veikt visu īpašumā ietilpstošo komunikāciju tīklu pārbaudi, tas nekādā veidā nepadara pārvaldnieku par Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmās daļas subjektu, kas būtu atbildīgs par ugunsdrošību Objektā.

[10.2] Savos paskaidrojumos pieteicēja ir atsaukusies arī uz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otrās daļas 1.punkta d) apakšpunktu, kas nosaka obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības, kurās, kā pamatoti norāda pieteicēja, ietilpst arī dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope un kārtējais remonts.

Šajā sakarā ir jāņem vērā, ka atbilstoši minētā likuma 10.pantam dzīvojamās mājas īpašnieks uzdod pārvaldniekam pārvaldīšanas uzdevumu, rakstveidā noslēdzot ar viņu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumu. Iepriekš noskaidrots, ka no lietā esošajiem dokumentiem neizriet pārvaldnieka apņemšanās atbildēt par ugunsdrošību Objektā vai pienākums šādu atbildību uzņemties daļā, kas pārsniedz kopīpašumu, tostarp uz likuma pamata, līdz ar to arī pieteicējas minētā Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta norma nekādā veidā nepadara pārvaldnieku par Ugunsdrošības likuma 9.panta pirmās daļas subjektu, kas Lēmumā pamatoti par tādu nav atzīts.

Tādējādi, atbildētājam kļūdaini identificējot administratīvā akta adresātu un subjektu, kam nosakāms tiesiskais pienākums, Lēmums nav atzīstams par pamatotu, un pieteicējas pieteikums ir apmierināms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, 253.pantu, 289.-291.pantu, tiesa

nosprieda

apmierināt AS „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" pieteikumu un **atcelt** Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Rīgas reģiona pārvaldes priekšnieka 2018.gada 26.septembra lēmumu Nr.22/8-3.22.1/87 ar tā izdošanas dienu.

Piespriest no Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta par labu AS „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" (reģistrācijas numurs 40003192154) par pieteikumu samaksāto valsts nodevu 30 EUR apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese E.Apīne